

DESPĂRȚIREA DE DUMNEZEU

- *Duminica lăsatului sec de carne, a Înfricoșatei Judecăți* –

Când va veni acea zi din urmă, se va face despărțire! Iisus Hristos Mântuitorul va despărți omenirea în două mari tabere: una va fi a dreptilor, iar alta, a păcătoșilor. Iar păcătoșilor, care vor merge în stânga Lui, Hristos le va spune cuvinte înfricoșătoare: „*Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic care este pregătit diavolului și îngerilor lui*” (Matei 25, 41). Dar cine sunt blestemați? Cei care nu au urechi să audă și inimi să simtă cuvintele lui Hristos, cei care nu varsă o lacrimă pentru păcatele lor, cei care nu păzesc poruncile și mai ales porunca iubirii. Acestora le-a spus că nu vor avea parte de milă. Există suflet nemuritor și un Judecător care ne va judeca sufletul în ziua judecății. Atunci Hristos va spune un cuvânt pe care nu l-a spus nicicând altădată. El, care a fost numai dragoste și iertare chiar și pentru răstignitorii Săi („*Părinte, iartă-le lor*” - Luca 23, 34), acum este Același, venind din cer și spunând înaintea întregii lumi: „*Duceți-vă de la Mine!*”. Acest blestem duce la iad. Dar ce este iadul? Este o pedeapsă. Ce fel de pedeapsă? Trei aspecte reprezintă iadul. Primul, despărțire, al doilea, pedeapsă veșnică și al treilea, sălășluire împreună cu demonii. Ce fel de despărțire? Nimeni nu poate să trăiască fără persoane iubite. Trăim prin iubire, trăim pentru că există persoane care ne iubesc. Dacă va lipsi iubirea lor, viața devine de netrăit. Însă mai mult și decât mamă, și decât tată, și decât toți este Dumnezeu, pricina și izvorul a tot binele. Dacă despărțirea de oamenii iubiți face viața de netrăit, cu atât mai mult despărțirea de Dumnezeu! Să nu ne despărțim de Dumnezeu! Pentru că asta înseamnă iad. Apoi, acest iad este pedeapsă veșnică. Nu este o pedeapsă de câteva zile, de câteva săptămâni, nici de câțiva ani. Este o veșnicie! De aceea sunt înfricoșătoare cuvintele: „*Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic...*”. Iadul este și sălășluire împreună cu demonii. Femeia rabdă lângă un bărbat hulitor și mitocan, bărbatul rabdă lângă o femeie răufăcătoare și stricată, tatăl rabdă atunci când are copii obraznici, rabdă cel ce e obligat să trăiască împreună cu cei răi. Așadar, vrem lângă noi un tovarăș bun. Însă acolo, în iad, cine va ține companie? Demonii! Cele mai oribile și scârboase din toate ființele. Astfel va fi iadul unde vor fi aruncați cei blestemați în focul cel veșnic. Dar cine mai crede astăzi acestea? Generația noastră necredincioasă și stricată le consideră minciuni! Ne aflăm în anii necredinței. În anii de demult, când oamenii se temeau de păcat, pământul era un rai. Din clipa în care am încetat să ne temem de dumnezeiescul tribunal și am chicotit și am crăpat de râs și am izgonit din sufletul nostru marile adevăruri despre rai și iad, de atunci acest pământ s-a transformat în iad. Nu vrem să auzim de iad? Iată iadul! Și nu ne temem de iad? Iadul, însă, vine. Vine veșnică pedeapsă pentru toți câți au păcătuț în această lume a păcatului. În fața iadului nu mai există dispoziție și chef, ca unii să danseze și să se distreze, iar alții să înjure și să necinstească! Să trăim așadar, după poruncile lui Dumnezeu și după învățăturile Sfintei Evanghelii. Să ne pregătim dinainte sufletele noastre pentru Marea Judecată a Domnului Hristos.

SĂPTĂMÂNA ALBĂ

Înainte de începerea Postului Mare parcurgem o perioadă de trecere, numită săptămâna albă. Este o perioadă de șapte zile dinaintea postului propriu-zis, în care nu se face dezlegare la carne, ci doar la produse din lapte, ouă și pește. Se urmărește prin aceasta obișnuirea organismului cu alimente mai ușoare, fiind de fapt o etapă de tranziție de la alimentația cu produse din carne la una exclusiv vegetariană. Dacă sufletul este instruit în vederea luptei duhovnicești din Postul Mare cu două săptămâni în urmă, prin cele două duminici speciale, a *Vameșului și a Fariseului*, dar și cea a *Întoarcerii Fiului risipitor*, iată că după *Duminica Înfricoșătoarei Judecăți* se alătură și trupul acestei pregătiri. Prin aceste rânduieli, Sfânta Biserică ne oferă binecuvântatul prilej de a ne pregăti mai stăruitor în vederea declanșării și asumării luptei cu păcatele, asalt duhovnicesc care ne va duce pe cărarea virtuților mai aproape de Dumnezeu, nădăjduind astfel că „*de vom posti după lege, după dreptate vom fi încununată*”. Dacă luăm în considerare că duminica dinaintea începerii Postului Mare este numită „*a Izgonirii lui Adam din Rai*”, înseamnă că săptămâna brânzei amintește de șederea protopărinților neamului omenesc în rai, unde nu au mâncat carne. De aceea și noi suntem îndemnați să lăsăm bucatele de carne, nădăjduind a câștiga starea lui Adam înainte de a fi izgonit, când îl putea vedea pe Dumnezeu. Însăși denumirea „*albă*” ne sugerează starea de curăție la care trebuie să ajungem în post, ce se vrea a fi reîntoarcerea noastră la starea paradisiacă pierdută prin păcat. Sfinții Părinți au statornicit săptămâna albă „*ca un fel de curățire de mai înainte; cu încetul și treptat îndepărtându-ne de la mâncări grase, să primim frâul postului printr-o mâncare mai ușoară*”. Spre finalul săptămânii, sâmbătă, Biserica a rânduit proslăvirea tuturor bărbaților și femeilor care s-au nevoit prin viață ascetică, post și rugăciune. Această aducere aminte de toți cuvioșii și cuvioasele are în vedere următoarea țintă: „*având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Deci sfinții purtători de Dumnezeu ne îmbărbătează ca să săvârșim fiecare după putere multele lor virtuți spre a fi învredniți ca și ei de aceeași răsplătire*” (Sinaxar). Cu alte cuvinte, în urcușul duhovnicesc al postului nu suntem singuri, ci avem alături pe sfinții cuvioși și cuvioase, care sunt modele de urmat, călăuzitori în dificila luptă cu patimile având ca scut asceza și pocăința. La începutul intrării în Sfântul și Marele Post, ni se cere în mod expres nouă, creștinilor, să iertăm tot ce avem asupra cuiva: „*de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta vouă greșelile voastre*” (Matei 6, 14-15). De ce trebuie să le cerem iertare și să-i iertăm pe semenii noștri? Ca și Domnul să ne ierte și nouă păcatele. Nu primim iertare dacă ne dovedim incapabili s-o dăm. În măsura în care ne place să avem vrăjmași, îi cerem lui Dumnezeu să ni Se arate dușman. Sunt cuvinte grele, dar adevărate, căci Mântuitorul Hristos nu glumea, nici nu arunca vorbe în vânt. Și totuși, din ce pricină Domnul a condiționat iertarea Lui de cea acordată de noi celor care ne-au făcut vreun rău voit sau inconștient? Răspunsul ni-l oferă Sfântul Maxim Mărturisitorul: „*Mila lui Dumnezeu se ascunde în milostivirea noastră față de aproapele*”. Așa stând lucrurile, vom fi motivați să rostim mai ușor către cei din preajma noastră: „*Iartă-mă!*”

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este a patra poruncă bisericească?

Răspuns: Să ne spovedim și să ne împărtășim cel puțin în fiecare dintre cele patru posturi mari de peste an.

Întrebare: Ce învață această poruncă?

Răspuns: Prin Sânta Taină a Botezului, omul se curăță de păcatul strămoșesc și de orice alt păcat săvârșit până atunci. În timpul vieții, însă, ispitele îl pot duce mereu pe creștin la călcarea voinței lui Dumnezeu, adică la săvârșirea de păcate. Pentru a-i da creștinului putința să se curețe de păcatele săvârșite după Sfântul Botez și să se împărtășească cu vrednicie cu Sfântul Său Trup și Sânge, Mântuitorul a așezat Taina Sfintei Spovedanii. Porunca a patra bisericească arată datoria creștinului de a-și mărturisi păcatele înaintea duhovnicului, pentru a fi dezlegat de ele și pentru a se putea împărtăși cu vrednicie cu Sfintele Taine, spre dobândirea fericirii veșnice. Biserica cere creștinului să se mărturisească cel puțin în fiecare dintre cele patru posturi de peste an. Porunca aceasta cere și bolnavilor după trup să-și curețe sufletul de păcate prin Taina Sfintei Mărturisiri și să primească Sfânta împărtășanie, mai întâi primind însă Taina Sfântului Maslu. Despre folosul acestei porunci Sfântul evanghelist Ioan spune: „Dacă mărturisim păcatele noastre, EL este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe pe noi de toată nedreptatea” (1 Ioan 1, 9).

Întrebare: Care este a cincea poruncă bisericească?

Răspuns: Să ne rugăm pentru conducătorii noștri.

Întrebare: Ce învață această poruncă?

Răspuns: Această poruncă învață că este de datoria creștinului să se roage lui Dumnezeu de ajutor pentru toți cei ce se îngrijesc de binele vremelnic și veșnic. Astfel, Biserica cere să ne rugăm pentru patriarh, mitropolit sau episcop și întreg clerul, pentru conducătorii țării și pentru toți cei care fac bine Sfintei Biserici și se străduiesc să întărească credința ortodoxă. Sfântul Apostol Pavel spune: „Vă îndemn, deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii, ca să petrecem viața pașnică și liniștită, întru toată cuvioșia și buna cuviință, că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (1 Timotei 2, 1-3). Creștinul să nu uite în rugăciunile sale nici pe cei trecuți din viața aceasta, căci rugăciunile celor vii le folosesc mult celor adormiți. Învățătura acestei porunci se desprinde din porunca dragostei față de aproapele.

Întrebare: Care este a șasea poruncă bisericească?

Răspuns: Să ținem posturile pe care le-ar orândui episcopul sau mitropolitul locului, în vreme de primejdii, de boli, de necazuri sau alte necesități.

Întrebare: Ce învață această poruncă?

Răspuns: În anumite împrejurări, arhiereul locului are dreptul și datoria să rânduiască zile deosebite de post și rugăciune, iar creștinii au datoria să le țină cu toată curăția inimii, fiind spre folosul lor. Pe când Sfântul Apostol Petru se găsea închis de Irod, „se făcea neconținut rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică” (Faptele Apostolilor 12, 5) și îngerul Domnului l-a izbăvit. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 14 februarie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 16 februarie	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 17 februarie	7 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 18 februarie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Greutatea păcatelor

Un tânăr, care deseori batjocorea Biserica și credința creștină, a venit la un preot și l-a întrebat în zeflema:

- Ați putea să-mi spuneți cât de greu este un păcat? Are cumva 10, 15, 20 kg? Eu fac mereu păcate, dar nu simt nici o greutate...

Preotul l-a privit și apoi i-a răspuns tot printr-o întrebare:

- Dacă pui 100 kg peste un mort, spune-mi, va simți el ceva?

- Nimic, bineînțeles, pentru că e mort, a răspuns batjocoritorul.

- Tot așa nici tu nu simți nimic pentru că sufletește ești mort.

Tânărul nu s-a așteptat la o asemenea replică înțeleaptă, care l-a pus pe gânduri. Din acel moment conștiința sa a început să lucreze, să mediteze. Oare noi simțim greutatea păcatelor?

Cioburile

O familie alcătuită din cinci persoane se bucura de o zi de vacanță pe plajă. Copiii făceau baie în mare și construiau castele de nisip. Deodată, s-a apropiat de ei o bătrâna de statură mică. Părul ei alb, era fluturat de vânt, iar hainele îi erau rupte. Femeia vorbea singură și aduna lucruri aruncate pe plajă, pe care le strângea într-un sac. Părinții și-au chemat copiii și le-au spus să se ferească de bătrână. Când aceasta a ajuns în dreptul lor, aplecându-se din când în când ca să culeagă obiecte, ea le-a zămbit copiilor, dar nimeni nu i-a răspuns la salut. Peste câteva săptămâni, familia respectivă, a aflat din ziare, că bătrâna aceea a dus întreaga viață o adevărată cruciadă, adunând cioburile de sticlă de pe plajă, pentru ca cei mici să nu se taie în ele.

Un singur plâns

Un bătrân a povestit că el nu s-a plâns decât o singură dată în viață, într-o perioadă în care era nevoit să meargă în picioarele goale, pentru că nu avea bani să-și cumpere pantofi. A văzut apoi un om fără picioare. De atunci nu s-a mai plâns niciodată.

Ca păsările...

Un tânăr savant a laudat odată realizările științei moderne în prezența unui bătrân.

- Am ajuns să zburăm la fel ca păsările cerului. Practic putem face tot ce fac ele.

- Da, dar nu puteți sta pe un gard de sârmă ghimpată.

Șoarecele fricos

Se povestește într-o fabulă, că un șoarece se temea atât de tare de pisici, încât trăia într-o teroare continuă. Unui scamator i s-a făcut milă de el și l-a transformat într-o pisică. Dar animalul a continuat să trăiască terorizat, căci se temea acum de câini. De aceea, scamatorul l-a transformat într-un câine. Câinele se temea însă de pantere, de aceea scamatorul l-a transformat într-o panteră. Pantera se temea însă de vânători. Exasperat scamatorul a renunțat și a transformat pantera din nou într-un șoarece:

- Nimic nu te poate ajuta, i-a spus el, căci în orice animal te-ai transforma, tu ai aceeași inimă de șoarece.